

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALĂ A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația:
ARAD, STRADA EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Ortodoxia luptătoare și biruitoare

Inițierea episcopiei de Timișoara reprezintă o mare operă de reparațiune istorică. Pentru izbândirea ei s'au dat lupte de aproape un veac, atât din partea ierarhilor bisericii ardeleni în frunte cu Șaguna, cât și din partea marilor patrioți bănățeni dela A. Mocsonyi până la fruntașii Banatului de astăzi.

La invitația Curții de Viena dela 1863, mitropolitul Șaguna alcătuiește un plan de organizare a Mitropoliei, în care cuprinde și dorința Banatului de a avea o episcopie la Timișoara. La 1864 acelaș mare mitropolit cere dela sinodul sârbesc dela Carloviț să recunoască pentru bănățenii noștri „două dieceze românești cu reședințele în Caransebeș și Timișoara”. La 1865 naționalistii bănățeni: A. Mocsonyi, V. Babeș, C. Gruici și G. Fogarași înaintează împăratului dela Viena un impresionant memoriu în care solicită reînființarea episcopiei ortodoxe române dela Timișoara. La 1867 Șaguna lasă prin testament pentru reînființarea acestei episcopii 25.000 fl., gest pe care îl face și bănățeanul Em. Ungureanu care își testează în acest scop toată averea.

Dela primul congres național-bisericesc, ținut la 1866, până astăzi, memoriile și luptele s'au dat în acelaș scop cu un idealism pilduitor și cu o stăruință vrednic de toată admirația.

Episcopia Aradului dela 1880, de pe vremea episcopului I. Meștanu — unul dintre colaboratorii lui Șaguna, — s'a ocupat de ideea aceasta în multe din adunările ei eparhiale atât înainte cât și după războiu. Iar dacă astăzi decretarea înființării episcopiei timișorene este un fapt împlinit, se datorește în bună parte sacrificiului liber consimțit al acestei eparhii, care de dragul Ortodoxiei luptătoare și triumfătoare s'a mulțumit cu un teritor restrâns la un singur județ și a renunțat — se pare — chiar și la condițiunea unor noi arondări, cum hotărâseră întotdeauna adunările eparhiale arădane. P. S. S. Episcopul Andrei al Aradului a tălat nodul gordian și înlăturând piatra de poticnire, discuțiile cu arondările cari amânau mereu, sine die înfăptuirea testamentului șagunian, — a făcut să izbândească ideea, de realizarea căreia multă lume începuse să se îndoiască.

De acum încolo „părțile anexate din Banatul-Timi-

șan” se constituie în episcopie proprie. Organizarea ei urmează. Lucrările în acest scop s'au și început; la episcopia Aradului actele episcopiei bănățene își au registre proprii și astfel credem că în curând se va putea vorbi de cuvenitele alegeri eparhiale.

În orice caz, episcopia Timișoarei a intrat în faza organizării. Și nu numai atât. Ea a intrat în rândul episcopilor ortodoxe care stau de strajă la graniță cu sabia Dukului, ca niște ingeri păzitori.

Episcopia Timișoarei completează șirul episcopilor ce se înșiră ca niște cetății de afirmare spirituală și apărare națională, dealungul granițelor țării. Avem astfel încias în jurul țării „brâul Ortodoxiei”, ceantura celor douăsprezece scaune vâldicești: Arad, Oradea, Sighet, Cernăuți, Bălți, Chișinău, Ismail, Constanța, București, Craiova, Caransebeș și Timișoara, — cea mai nebiruită putere ce o putem opune vânturilor de vrăsmășii ce urlă în jurul României, — adevărat *puterea spiritului* nostru viu și mai rezistent decât cele mai puternice corpuri de armată.

Șase mitropolii cu patrusprezece eparhii sufragane și o episcopie militară reprezintă astăzi în România forța creștinismului. Ortodoxia militantă este astăzi mai bine reprezentată la noi, ca oriunde. Patriarhia noastră cu mitropolii și episcopii în subordine și școlile noastre academice de teologie, sunt în tot Răsăritul creștin cele mai bine organizate și cu cinste reprezentate. De aceea isbânzile prezente, în comparație și în legătură cu cele din trecut, nu pot decât să ne umplă sufletul de tot mai mari speranțe și de negrăite bucurii răscolitoare de energii creatoare și tot mai mult biruitoare.

Mulțumim din toată inima milostivului Dumnezeu, că ne-a învrednicit de alătea biruințe duhovnicești și rând pe rând ne-a ajutat să ne legăm și lecuiim rănilile pricinuite în trecut de asupritorii noștri de veacuri. Ii mulțumim smeriți pentru toate binefacerile revărsate peste noi și-L rugăm să ne conducă și mai departe pe drumul destinului nostru istoric, spre veșnicie, cu mână tare și cu braț înalt, ca și până acum.

Fie numele Domnului binecuvântat, de acum și până 'n veac..

Binecuvântarea

În dumnezeieștile slujbe ale sfintei noastre Biserici, precum și în viața fiecărui creștin, se întrebuintează semnul sfintei cruci de zeci și de sute de ori și numai într-o singură zi. În această deasă întrebuintare a crucii este pusă stăruința creștinului de a și recunoaște foarte slabele sale puteri și este pusă apoi dorința de a dobândi, în ajutorul slabelor sale puteri, nemărginita putere a lui Dumnezeu. În chipul acesta înțelegem și rugăciunea ce se zice de către preoți: Hristos adevăratul Dumnezeuul nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii sale, *cu puterea cinstită și de viață făcătoarei cruci...* să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi ca un bun și de oameni iubitor.

Mai ales pentru acest înțeles avem o întrebuintare deosebită a semnelor crucii, despre care am dori să vorbim azi, anume binecuvântarea. Să vedem:

1. Ce este binecuvântarea,
2. Câteva temeluri ale binecuvântării și
3. Cine și cum are dreptul să binecuvinteze.

I. Cuvântul binecuvântare în vorbirea de toate zilele are mai multe înțelesuri dintre cari cele mai obișnuite sunt acestea trei:

1. Binefacerea sau darurile dumnezeiești, cum ar fi când zicem: Dumnezeu ne-a dat un an binecuvântat, sau Dumnezeu a binecuvântat pe cineva cu o minte luminată.

2. Inseamnă apoi și binefaceri bogate ale oamenilor față de oameni, cum ar fi când zicem: Copiii au dobândit dela părinți o binecuvântată moștenire sufletească.

3. Al treilea înțeles este a vorbi de bine despre cineva, a lăuda, a premări, cum ar fi când zicem: Binecuvintează suflete al meu pe Domnul.

Afară de aceste trei înțelesuri din vorbirea de toate zilele avem apoi înțelesul liturgic. În înțeles liturgic, binecuvântarea este actul stănt, prin care, cu mijlocirea lui Hristos Mântuitorul dorim și cerem omului darul lui Dumnezeu, împărtășindu-i acest dar, sau sfințenie. Acest înțeles se desprinde lmpede de exemplu din deslegarea celui ce s'a spovedit, când preotul îi pune mâna pe cap și se roagă zicând: Domnul și Dumnezeul nostru Iisus Hristos, cu darul și cu milele iubirii sale de oameni, să te ierte pe tine fiule și să-ți lase fie toate păcatele,

apoi făcându-i cruce, adaugă:

și eu nevrednicul preot și duhovnic, cu puterea ce-mi este dată, te iert și te desleg de toate păcatele tale, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

II. Temelurile biblice pentru binecuvântare sunt nenumărate. Vom arăta numai câteva. În Vechiul Testament avem: binecuvântarea lumii în ziua a șaptea, binecuvântarea celor dintâi oameni. Noe, blestemând pe Ham fiul care și-a bătut joc de el, binecuvintează pe Sim și pe Iafet. Isac binecuvintează pe Iacob, iar acesta pe fiii lui Iosif. Moise și Aron au binecuvântat poporul. David, ca rege, binecuvintează poporul.

De însemnat între acestea este binecuvântarea lui Iacob asupra nepoților, pe care o face ținându-și mâinile, anume în formă de cruce. Prin ea ni se arată și în Vechiul Testament, că semnul crucii însoțește și întregește binecuvântarea.

În Noul Testament avem, între altele, binecuvân-

tarea copiilor de către Mântuitorul; binecuvântarea pâinilor la cele două înmulțiri ale lor, binecuvântarea pâinii și a vinului la cina cea de Taină, pentru a se preface în Trupul și Sângele lui Iisus Hristos; binecuvântarea apostolilor după Învierea și Înălțarea Domnului. Apostolilor li se dă puterea și dreptul să binecuvinteze casele în care vor intra zicând: Pacea să fie peste casa aceasta. Apostolilor li se dă puterea de a lega și deslega cele ce se întâmplă între oameni.

Urmând celor văzute și auzite dela Mântuitorul, apostolii binecuvintează pâinea (Fapt. 27, 35) și pe creștini

III. La întrebarea, cine binecuvintează, stăntul apostol Pavel ne dă răspunsul: „...că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare”. (Evrei 7, 7). Pentru aceasta s'a statorit prin rânduielile apostolilor și ale sfinților Părinți, binecuvântarea pe care o împărtășește episcopul credincioșilor, celor ce se pregătesc să primească creștinismul, sau celor ce așteptau deslegarea de greșeli.

Dela începutul creștinismului se obișnuia și binecuvântarea în afară de slujbele dumnezeiești. Creștinii își plecau capetele și cereau să fie binecuvântați.

Binecuvântarea o dă episcopul atât preoților și diaconilor, cât și mirenilor. Preotul binecuvintează pe diacon și pe mireni. Diaconul nu binecuvintează.

În biserica ortodoxă binecuvântarea se dă prin semnul crucii făcut cu crucea sau cu mâna însoțit de chemarea darului dumnezeesc. Dacă se face cu mâna, degetele se țin formând cu ele cele dintâi și cele din urmă litere grecești din numele lui Iisus Hristos. Arătătorul ținut drept dă litera, I, mijlocul puțin plecat dă litera S, cel mare ținut cruciș peste inelar dă litera H, iar cel mic plecat dă S.

Preotul binecuvintează cu mână dreaptă, episcopul cu dreapta și cu amândouă.

*

Cuprinzând pe scurt cele spuse vom înțelege:

1. Că binecuvântarea, în înțeles liturgic este cererea și împărtășirea darului dumnezeesc prin mijlocirea lui Iisus Hristos.

2. Că binecuvântarea are nenumărate temeluri în Vechiul și Noul Testament.

3. Că binecuvântarea se dă de către episcop și de către preot.

Cu toate acestea, în familiile cari sunt mai pătrunse de marea însemnată a binecuvântării, părinții, atât tatăl, cât și mama, își binecuvintează copiii în anumite momente, cum ar fi înainte de culcare, la plecarea de acasă și mai ales la despărțiri pe vreme mai îndelungată. Aceste binecuvântări se dau prin facerea crucii cu mâna dreaptă cu degetele ținute ca la semnul crucii: cele dintâi trei împreunate, celelalte două închise în palmă, iar semnul acesta este însoțit de cuvintele: Dumnezeu să te păzească, sau cu altele asemenea acestora.

Mai anii trecuți, un ofițer în retragere a scris o carte despre binecuvântare. În carte sunt înșirate câteva cazuri auzite, mai multe însă din cele cunoscute personal și dovedite cu martori. În încheiere scrie că noi, oamenii suntem înconjurați de duhuri bune și de duhuri rele, cari toate caută să ne diriguiască: unele spre bine, altele spre rău. E trebuință să chemăm numele lui Dumnezeu, care înfrânge puterea celor răi, iar chemarea numelui, cererea ajutorului lui Dumnezeu se face prin binecuvântare:

Ofițerul nu spune pe ce-și întemeiază credința

despre daturile inconjurătoare. Poate nici nu știe că are dovezi în Sfânta Scriptură.

Este scris, că împăratul Siriei a împresurat Doctanul, unde voia să prindă pe proorocul Elisei. Servitorul înspăimântat a zis lui Elisei: O, stăpânul meu, ce vom face? El a răspuns: „Nu te teme, că mai mulți sunt cu noi decât cu ei”. Servitorul însă nu vedea decât oastea împăratului Siriei. Elisei s'a rugat: „Doamne deschide-i ochii să vadă” și atunci a văzut și servitorul împrejurul lui Elisei o altă oaste și muntele era plin de cai și de cară de foc împrejurul lui Elisei.

Inconjurați fiind și noi de oștile văzute și nevăzute ale binelui și ale răului să cerem, să primim și să dăm binecuvântare în numele Domnului.

Binecuvântarea Domnului peste voi cu al său har și cu a sa iubire de oameni, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin :

Prot F. Codreanu

Femeia în lumina creștinismului

Cei cari au citit seria de articole publicate de Preotul bătrân în „Colțul Preotesei”, din revista „Biserica și Școala” din Arad, anul 1939, au putut găsi în cuvântul de încheiere al lor următoarele rânduri: „Din sămburele de muștar a ieșit copac umbros, din gândurile mele o serie de scrisori, pe cari mă simt nevoit a le încheia acum, făcând loc altui condeiu, care va căuta să dea povețe în „Pagina mamei creștine” — ce va lua locul „Colțului Preotesei” — și altor cetitoare cari nu sunt din rândul preoteselor”.

Mi-a fost incredințată mie această sarcină de povățuire a femeii și mamei creștine.

Aș vrea, venerabile Preot bătrân, să pot grai și eu cu același adevăr și frumusețe despre femeia creștină, cu care ai grăit Sfinția Ta despre preotese. Citindu-ți scrisorile am întrevăzut, că alături de deplina știință pe care o ai în problemă aceasta, ai cecece e și mai prețios decât știința: experiența de preot bătrân.

Eu, cu vârsta, sunt mai degrabă în rândul preoților mai tineri decât mai bătrâni. De aceea, îngăduemi Sfințite Frate întru Hristos și sfânta Preoția Lui, să țin locul experienței mele în cele ce spun și cu mărturiile altora.

Voiu pune de sigur și din inima mea în rândurile acestea, fiindcă viața mea a cunoscut o femeie, al cărei chip, nu va apune niciodată în sufletul meu: mama mea; așa după cum am ghicit că ai cunoscut și Frăția Ta o icoană pe care o vezi pururea dinainte.

* * *

Despre calitățile și aptitudinile femeii, și mai ales despre drepturile pe cari trebuie să le cunoască femeia societății, scriu și vorbesc feministe. Chiar și feminismul de nuanță creștină se ocupă mai mult cu ceea ce e datorare să dea societatea femeii. Ușor s'ar putea însă dovedi, că feminismul și-a realizat aproape punct cu punct programul. Dacă mai are câte ceva nerevindecăt, îl are fiindcă însăși femeia, oricât de feministă ar fi, nu-l dorește pe acest ceva. Așa că mai degrabă e timpul să se arate, din când în când, cu ce e datorare femeia față de societate.

Studiul care urmează deci, nu-i un studiu feminist; ci se mărginește numai la aceea, să arate ce a făcut Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos pentru femeie și cu ce e datorare în schimb femeia față de Hristos, față de lege și neamul Lui.

În scopul acesta, voiu schița situația femeii dela crearea ei și până la venirea Domnului Hristos. Voiu arăta apoi, purtarea pe care a avut-o Domnul Hristos și Sfinții Apostoli față de femeie; iar în partea din urmă voiu stăruie asupra datorilor cari decurg pentru femeie; instituția în care femeia își poate dovedi mai deplin recunoștința față de Hristos: căsătoria, căsnicia creștină.

Femeia înainte de venirea Domnului Hristos.

Cea dintâi femeie, aceea dinainte de păcatul strămoșesc, a fost făcută ca și bărbatul după chipul și asemănarea lui Dumnezeu: „A făcut bărbat și femeie”, scrie Moise. Cu personalitate și cu conștiință morală, destinată aceleași fericiri vremelnice și vecnice, și chemată, pe lângă creșterea și înmulțirea neamului omnesc, la desăvârșirea în ea a asemănării cu Dumnezeu, la acelaș destin supranatural.

Dumnezeu n'a pus între bărbat și femeie altă deosebire, decât aceea în legătură cu continuarea speciei; care deosebire de altfel nu-i decât o distribuție armonioasă de roluri, de aptitudini, de funcțiuni și onoruri, spre binele comun al amândurora.

Adam a înțeles planul dumnezeiesc; de aceea își și privește pe Eva ca pe o împlinire a ființei lui proprii, ca pe o replică, soată și mamă, a generațiilor viitoare. „Iată, aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea”. „El e inteligența, ea inima; el cugetarea, ea sentimentul; el conducătorul, ea inspiratorul; el semănătorul, ea pământul roditor unde trebuie să incolțească viața”.

* * *

Starea aceasta însă, în care bărbatul nu vedea în soata lui o inferioară și o cauză a tuturor necazurilor, nu dură decât puțin de tot. Cei dintâi oameni călcară porunca lui Dumnezeu, și coborâră din starea de har în starea de păcat. Pe femeie Dumnezeu o blestemă și o micșorează așa: „Voiu înmulți mereu necazurile tale... în dureri vei naște copii, atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni”.

De aci înainte începe soarta grea a femeii. Dela alungarea din rai și până la venirea Domnului Hristos bărbatul abuzează de blestemul pus de Dumnezeu asupra Evei. Femeia e privită ca ceva inferior bărbatului, ca ceva necesar numai perpetuării rasei omenești, ca un obiect de care bărbatul îl poate adora sau sfărâma după cum dorește. Din tovarăș ocrotitor și respectuos, bărbatul deveni aproape despot și tiran. Femeia putea fi alungată, vândută, împrumutată sau omorită. Nu mai era o personalitate, ci un lucru.

În țările în cari Hristos abia în zilele noastre străbate (China), femeia era considerată ca o ființă fără suflet. Femeile hinduse, până de curând, erau înmormântate de vii alături de soții răposați.

Chiar la popoarele mai civilizate femeia nu avea o mai bună soartă. La atenieni de pildă, femeia fiindcă nu i se cunoștea nici o libertate, nici o autoritate, era măritată foarte devreme. Nemăritată, fecioară, n'avea

¹ Monsabré: Le mariage, cap. I. § I. Lethieuleux, Paris.

voie să rămână. Era sechestrată în gineceu, de unde nu ieșea niciodată, ori și dacă ieșea, ieșea numai însoțită de rudeniile cele mai apropiate. Bărbatul ateneencei, e adevărat, nu se purta aspru, dar nici nu se ocupa de ea. Nu-i cerea decât să-i dea urmași. Într-o cuvântare a lui Demostene se pot citi următoarele despre soarta femeii antice: „Avem curtezane (hetaire, femei de lux) pentru voluptățile sufletului; femeile publice (concubinele) pentru îndestularea simțurilor și femeile legitime pentru a ne da copii și a păzi casele“.

În Sparta era crescută în gimnaziu, în vederea unui ideal fizic. Se făcea din ea o unealtă folositoare tribului. Era crescută într'un sistem de conducere totalitar și dictatorial; un fel de comunism, în care personalitatea și natura femeii nu însemna nimic.

La Romani femeia putea avea două situații, din cari nici una nu era demnă. Femeia era măritată sub regimul matrimonial, în virtutea căreia bărbatul devenea stăpân ocrotitor cu drept de viață și de moarte asupra ei, ca și asupra copiilor și a sclavilor. Dacă nu se mărita sub regimul acesta, femeia nu era supusă în așa măsură bărbatului, în schimb însă nu era considerată în drepturi, nu numai ca mamă a copiilor, dar nici ca soră a lor.

Tot așa la vechii Germani, pe care îi admiră Tacit, femeile purtau tot greul grijilor, chiar și în timpul când bărbații nu mergeau la războiu. Și la ei, femeia putea fi vândută ori dăruită prin testament.

Sistemele filosofice aprobau din răspuțeri aceste obiceiuri. În tabelele lui Pitagora, femeia era trecută în coloana răului, alături de noțiunea de tenebre, de haos; alături de noțiunea de oblic, de mișcarea dezordonată, de numărul fără pereche.

După concepțiunea lui Plato, bărbatul care păcătui, după moarte, se prefăcea în femeie; iar femeia în animal.

Chiar și moralistul mai înrudit cu creștinismul, care putea să și cunoască deja ceva din creștinism: Epictet, voiește ca femeia să fie numai o podoabă, o floare, pe care e bine s-o culegi, însă nici cum să nu-ți lipești inima de ea.

La Evrei, poporul cel ales, femeia avea aceiași soartă tristă. Exista poligamie. Femeia putea fi alungată pentru orice motiv: „De va lua cineva femeia și se va face bărbat ei, dar ea nu va afla bunăvoință în ochii lui, pentru că va găsi el la ea ceva neplăcut, și-i va scrie carte de despărțenie, i-o va da la mână și o va slobozi din casa sa“ (Deut. XXIV, 1). O sentință rabinică spunea că mai degrabă să arzi legea decât s'o explici femeilor. De unde a rămas, se pare și până azi, că dacă în sinagogă nu-s de față decât femei, slujba nu se oficiază. Chiar și din unele întâmplări evanghelice, se poate constata considerația pe care o avea femeia înainte de Iisus. Cu prilejul înmulțirii celor cinci pâini și doi pești, sfântul evanghelist Matei, după obiceiul epocii, nu ia în socotință numărul femeilor: iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, *afară de femei și de copii*.

Așadar, concepțiuni cu totul deosebite de acele dinainte de căderea omului și de aceea pe care o va aduce Hristos. Înainte de Hristos, putem spune, că femeia n'avea destin personal. Nu exista; nu era om decât prin bărbat; coexistă.

Pr. Gb. Perva.

Importanța și modul descifrării hieroglifelor

Hieroglifele (literele cari alcătuiesc vechea scriere egipteană) au fost descifrate destul de târziu. Abia secolul trecut a avut norocul acestei noi cuceriri. Dela data de o însemnătate epocală a descifrării hieroglifelor, Filologia are încă o limbă de studii, Arheologia încă un teren de sondat și cultura omenirii încă o știință, *Egiptologia*, de o importanță capitală pentru orice cultură generală, dar mai ales pentru acel ram de cultură, care-și îndreaptă scrutările spre trecutul vechiu, istoric și preistoric al omenirii. Aportul Egiptologiei în concertul științelor e apreciabil, dat fiind faptul, că bogăția vechilor Egipteni în monumentele de artă, — cu inscripții care dacă până acum erau închise într'un semn de întrebare, deschid de acum noui orientări în științele, arta și estetica Egiptenilor din antichitate — sunt nedepășite. Toate monumentele egiptene, în afară de valoarea lor pur artistică mai prezintă și avantajul că sunt mari și bine conservate. Papirusurile, foarte multe la număr și mult mai vechi decât codicii de piele, unele chiar cu 12 secole mai vechi ca era creștină, sunt păstrate întregi, iar inscripțiile de pe ele e de o claritate surprinzătoare, și cuprind știință teologică, poeme, rituri sfinte — mai ales funerare, istoria faraonilor ș. a. De aceea, ele pot fi cu ușurință studiate, încât Egiptologia, care până la descifrarea hieroglifelor era o știință născută moartă, începe acum să ia un neobișnuit avânt.

Aiât papirusurile, cât și aproape toate monumentele arheologice egiptene înfățișează starea Egiptului din timpul lui Avram, Moisi, al profetilor etc. deci dintr'o anume perioadă de timp care coincide cu răstimpul biblic al T. V. Așa fiind, importanța lor se resfrânge și asupra studiului biblic al Vechiului Testament, în deosebi asupra Istoriei biblice a V. T. și a Arheologiei b'ib'ice. Este știut, că între Egiptenii și Evreii vechi au existat legături întinse și îndelungate. Iar în ceea ce privește cărțile sfinte ale T. V. mai ales cele ale lui Moisi, ale profetilor Isaia și Ieremia, ale Regilor și ale Cronicelor, conțin locuri, care pot fi mult clarificate, prin cunoașterea mai temeinică a Egiptului antic.

Dăm mai jos modul interesant, în care s'a făcut începutul descifrării hieroglifelor. Meritul îi revine savantului explorator francez Champollion (1790—1832), care în 1822, stimulat mult și de explorările noi ale Egiptului de pe urma expediției lui Napoleon acolo, a reușit să înlăture misterul hieroglifelor*).

Pe două pietri de monument, Champollion a aflat niște inscripții, și anume, pe una în trei, iar pe cealaltă în două coloane. Inscripțiile erau: una în limba egipteană, cu hierog'ife și în altă coloană, în limba greacă; iar pe piatra cu trei coloane, una era în limba demotică.

Bănuind că textul inscripțiilor trebuie să fie același, dar redat în cele două resp. trei limbi, Champollion a examinat în primul rând textul grecesc, căutând dacă se află în el sau nu, *nume proprii*, bănuind cu multă certitudine, că numele proprii se scriu cam la fel, în

*) Cine ar dori precizări științifice, să consulte o Arheologie biblică mai vastă. În românește, cea mai bună e cea de Prof. Dr. V. Tarnavschî, Cernăuți 1930, pag. 12 ss.

orice limbă, cu un număr de litere aproximativ egal.

Intr'adevăr, pe una din pietre, în coloana cu textul grecesc, a aflat, în cinci locuri, numele: *Πτολεμαίος*, iar pe cealaltă piatră, tot în coloana cu text grecesc a aflat numele *Κλεοπάτρα*. Iată nu prim punct de plecare.

Rămânea acum să afle Champollion, în coloanele cu hieroglife semnele care să corespundă sau să designeze numele amintite, ceea ce de sigur, nu era ușor. Dar fiindcă și în urma îndelungatelor cercetări anterioare celor ale lui Champollion, găsindu-se multe cuvinte, în inscripțiile hieroglife, închise într'o figură eliptică, s'a presupus cu certitudine, că acele cuvinte trebuie să fie cuvinte sau *nume*, care reprezintă zeiță, regi, sau altfel de oameni mari, greutatea continuării cercetărilor părea înlăturată. Era cazul deci, ca Champollion să caute, în coloanele cu hieroglife, astfel de cuvinte, care pe baza presupunerilor, va trebui să corespundă celor două cuvinte: *Πτολεμαίος* și *Κλεοπάτρα*. Champollion a găsit de fapt, pe inscripțiile hieroglife de pe cele două pietre, la fel, atari cuvinte închise și anume, pe fiecare piatră exact de atâtea ori, de câte ori se află în coloanele grecești numele de *Πτολεμαίος* resp. *Κλεοπάτρα*. A găsit deci în hieroglife cuvintele corespunzătoare celor două nume din coloanele grecești. Rămânea acum să mai găsească și corespondența fiecărei litere din cuvintele amintite. Iată așadar, până acum, al doilea punct de plecare.

De acum Champollion a purces mult mai ușor și sigur. A căutat literă de literă, în numele amintite, să găsească una corespondentă în textul hieroglific. Întâi a făcut constatarea că numele *Πτολεμαίος*, ca și cel de *Κλεοπάτρα*, este compus dintr'un anumit număr de litere. A numărat semnele din textul hieroglific pe care-l presupunea că reprezintă numele amintite și într'adevăr, a găsit întocmai acelaș număr de figuri, sau semne de animale, plante, păsări etc. cari trebuiau să însemne, fiecare, câte o literă anumită, și nu câte un cuvânt întreg cum se crezuse mai înainte. În sfârșit, a observat Champollion, că atât numele de *Ptolemaios* cât și cel de *Cleopatra*, conțin, în textul grecesc, unele litere cari se repetă. Așa, în primul, litera **o** e în două locuri, și anume, a treia și a noua, din șirul literelor cari compun numele respectiv, iar în al doilea nume, litera **a** se repetă și ea, ca a șasea și a noua. A căutat atunci în cuvintele respective din textul hieroglific, dacă aceleași semne se repetă și ele sau nu — și a găsit, la fel, că se repetă și acolo. Prin urmare, acum cunoștea sigur două litere: pe **a** și **o**. De acum îi era și mai ușor, pentrucă n'avea decât să-și însemne bine figurile: prima figură e litera P, a doua e **t**, a patra e I etc. și în al doilea cuvânt, la fel, literele din cari e compus cuvântul Cleopatra. Dar Champollion trebuia să porceadă în descifrare cu o cât mai perfectă certitudine. De aceea, observând că numele *Πτολεμαίος* și *Κλεοπάτρα* au și ele întreolaltă anumite litere comune, ca: p, t, o, I și e, a căutat să vadă dacă și în textul hieroglific, semnele, în ordinea numerică analogă celei din textul grecesc sunt și ele la fel, comune sau nu. Și a observat, într'adevăr, că sunt. Atunci și-a zis: Dacă primul semn al numelui *Πτολεμαίος* un *patrat mic*, e litera p în hieroglife, atunci acest semn trebuie să-l găsim și în cuvântul *Κλεοπάτρα* în locul al V-lea. Și l-a găsit. Apoi: Dacă semnul al treilea din numele *Πτολεμαίος*, *nod în funie*, e litera o, atunci trebuie să-l găsim și în numele *Κλεοπάτρα* în locul al patrulea — și l-a găsit; dacă semnul

al IV-lea din cuvântul *Πτολεμαίος*, un *leu zăcând*, e litera l, atunci și în numele *Κλεοπάτρα* trebuie să-l găsim în locul al doilea. Și de fapt, l-a găsit.

Astfel, comparând toate literele resp. semnele întreolaltă și verificându-le, Champollion a descoperit din aceste două cuvinte o parte din semnele cari alcătuiesc alfabetul sau scrierea hieroglifică (egipteană veche) care închidea în sine, până atunci, atât de multe taine, menite să aprindă curiozitatea și pasiunea învățălor. De atunci încoașe, se înțelege, alfabetul întreg a putut fi cu mult mai multă ușurință descifrat, iar inscripțiile hieroglife sondate de mii de cercetători, cu atât de mult folos, desgropând din ele o parte din tezaurul de cultură aproape nedepășită în unele ramuri, al vechiului Egipt.

În legătură cu scrierea hieroglifică mai amintim, că ea se citește, de obicei, de la dreapta spre stânga. Numai atunci, când figurile de ființe vii cari reprezintă diferite litere, sunt îndreptate cu fața spre stânga, se citesc invers, așa ca la noi azi, de la stânga spre dreapta. Iar când ele sunt așezate una peste alta, se citesc de sus în jos.

Prin descifrarea hieroglifelor, din complexul tainelor în care rătăcim, avem cu una în minus.

Pr. Dr. P. Deheleanu

Sfințirea bisericii din Dumbrava

Pe valea Crișului alb în sus, pe partea stângă, nu departe de Guzaonț sub culmile falnice a prelungirilor munților Zarand, se află situată comuna Dumbrava. Locuitorii acestei comune se ocupă cu pomicultura și creșterea vitelor. Din aceste două ramuri principale a ocupașunii lor își câștigă traiul vieții, transportându-și produsele până departe spre Câmpie unde sau le vând pe bani, sau le schimbă în natură, pe cereale.

Acești oameni săraci materialicește sunt însă bogăți duhovnicește, pentru că au rupt stânca, au doborât codrii, și-au irosit energia lor pentru a crea din nimic, cu sufletele lor, lăcaș închinat Domnului — Sfânta biserică. — După șase ani de zbcucium, de frământări și răbdare, în ziua de 12 Nov. a. c. munca și efortul lor au fost încoronate cu succes, iar răbdarea lor a luat sfârșit. Prea Sfinția Episcopul nostru Andrei, fiind reținut la postul de comandă de alte chestiuni de interes bisericesc a însărcinat pe P. C. Sa Prot. Cornel Magier Vicar și Revizorul Eparhial cu sfințirea noului lcaș dumnezeiesc.

Pe o zi frumoasă de toamnă târzie — ce va rămânea veșnic în amintirea Dumbrăvenilor — s'a început actul solemn al acestei sfințiri. De pe toate cărările și potecile satului pâlcuri pâlcuri de credincioși grăbeau spre noul lcaș de închinare, un sobor de 10 preoși și un diacon au servit sfânta Liturghie. A pontificat P. C. Vicar și Revizor Eparhial Cornel Magieru asistat de P. C. Pr. Protopop Constantin Lazar, Cuc. Preoși: Florea, Hârduș, Micluța, Ghilea, Popa, Fărcaș, Neamțu, Jiva și Diaconul Lipovan.

Pe lângă mult popor au luat parte la actul sfințirii un însemnat număr de intelectuali: D-nii Victor Bărgău-pretor, Notar Ioan Hârduș inițiatorul zidirii Sf. biserici a cărui operă este. Apoi învățătorii: Ionușă,

Neamțu, Demetrescu, Trifan, Fruje, Bârda și D-nii Costăchescu, Vusdea și alții.

Foarte impresionant și plăcut a cântat o parte din răspunsurile liturgice D-șoara Ecaterina Codău secundată de aproape întreagă asistența a credincioșilor. După raportul obișnuit al Pr. locului A. Neamțu — la priceasnă — în numele Prea Sfințitului nostru Episcop Andrei urcă amvonul P. C. Prot. Cornel Magieru și de aci cu duhul blândeței și al smereniei, cu dragostea caldă a lui Hristos în suflet dă credincioșilor merinde sufletească. Atât de duios, atât de plăcut și de frumos a predicat P. C. Prot. Vicar, încât toată asistența plângea cu suspinuri adânci ștergându-și lacrimile.

Acele momente de reculegere sufletească nu le vor uita niciodată credincioșii de aici, pentru că acele cuvinte și au făcut loc cald în sufletul lor.

P. R.

„Biserica și Școala“ cenzurată la Budapesta

Revista oficială a episcopiei Aradului trimisă celor opt parohii ortodoxe române din Ungaria cari aparțin în cele duhovnicești de această eparhie și unui abonat, înainte de-a ajunge la destinație, trece prin cenzura vigilentă dela Budapesta. Deși revista a început a ni se refuza și returna începând cu Nr. 39 din 24 Sept. c. nu ne-am sesizat de acest fapt, până ce ne-am trezit că aceeași cenzură ne returnează și alte numere în bloc, legate cu apă: Nr. 34, 44 și 45, pecetluite cu eticheta: *Non admis. Retour, sau: Exemple refusé par la censure. Retour.*

De astădată nu mai făcăm, ci denunțăm procedura cenzurii maghiare opiniei publice și autorităților în drept, pentru a se cunoaște și compara cu libertățile de care se bucură minoritățile dela noi.

Motivul pentru care se refuză parohiilor române ortodoxe din Ungaria „Biserica și Școala“ ni-l arată textele însemnate cu creon roșu de censorul vigilent dela Budapesta în cuprinsul revistei. Iată ideile și textele pe care nu le pot înghiți maghiarii.

În Nr. 39, pag. 329 se scrie că Ardealul a avut să suporte organismul politic al unui „stat strein, cu o biserică dominantă streină, cu o pătură conducătoare streină...”, „Noi n'am cunoscut fixitatea anului convertirii, cum b. o. au cunoscut-o popoarele v. cine și nevechine cu noi. Noi, când pe trunchiul dac se altoia vița nobilă a poporului roman și se plămădea ființa noastră de Români, am primit cimentul creștin, ca adaos, care s'a făcut una cu ființa noastră...”, „Ortodoxia a dat statului ungar pe cel mai mare general al lui, Iancu de Hunedoara, pe unul din cei mai străluciți regi, Mateiaș, și pe un ilustru arhiepiscop și diplomat: Nicolae Olahu...”, „...când în Ardealul nostru românesc s'au incubat protestanții luterani și calviniști, regii Ungariei și principii Ardealului făceau presiuni asupra noastră să îmbrățișăm măcar una din aceste două noi confesiuni“.

Nr. 42 e censurat și refuzat pentru următoarele texte indesevrabile: „temelle pentru România noastră mândră de astăzi“ (e vorba de cele 2 Principate), „fazele zbuciumate din istoria noastră plină de suferințe și de epizoade tragice“, „numele martirilor“, „sângele fiilor“, și că „Ortodoxia a fost pentru noi

Românii din Ardeal până la întregirea neamului de multe ori singura și totdeauna cea mai puternică forță pentru a apăra ființa noastră națională împotriva tuturor încercărilor de înstrăinare“ (p. 352).

La pag. 356 cenzura condamnă apelul adresat preoților să răspundă în popor cu dragă inimă și în număr cât mai mare Calendarul creștinului ortodox pe anul 1940.

În Nr. 45, pag. 378 sunt puse la index următoarele rânduri: „în trecutul țării noastre, pustiiță secolle întregi de către hoardele păgâne și împilată de către supușii stăpânirii maghiare și turcești“, „dușmanul cutropitor“, „Activitatea trecutului constituie chezașia viitorului“, „Crucea și ideea românismului ne-au adăpostit în trecut și tot ele ne vor adăposti și lumina viitorului“.

Mai interesantă decât toate este cenzura frumoasei pastorale a P. S. S. Episcopului Andrei din Nr. 44 p. 367—8, în care sunt condamnate și șterse cu creon roșu următoarele texte: „pământului strămoșesc“, „În luna Martie din acest an poporul nostru a pus în uimire o lume întreagă prin dragostea lui de țară cu care a grăbit sub arme, atunci când cea dintâi primejdie părea că amenință hotarele noastre“, „de atunci încoi“ (n'a pierit din poporul nostru simțul datoriei), „pământul strămoșesc“, „Neamul nostru a trecut prin vremuri mult mai grele, când a trebuit uneori să-și părăsească vatra și să se ascundă prin păduri“, „Ce sunt toate încercările sufletești de acum în comparație cu acele suferințe din trecut?“, „Țara noastră nu va pieri în vecl“, „patria întregită“.

Aceste sunt ideile și axiomele pe care nu le pot mistui censorii dela Budapesta. Ne mirăm că au putut să le facă rău, câtă vreme în ele nu se cuprinde nimic subversiv sau vătămător. Ar fi fost mult mai cavaleresc să tacă și să le recunoască, deoarece adevărul nu se poate nici îngropa, nici altera.

Cărți și Reviste

„Frământări...“ (*Ridicarea unui sat*). Poveste trăită de un creștin. Biblioteca „La și citește“ Nr. 28—30. București 1939. 87 pag prețul 10 lei. Este o broșură în care ni se îmblie, sub forma unei plăcute și ușoare povestiri, una din cele mai actuale și mai ardente probleme, cari preocupă obștea noastră românească, problema ridicării satelor. Sunt descrise aici într'un stil simplu și ușor de înțeles, străduințele unui preot dela sat, așternute pentru ridicarea conștiinței morale decăzute a enoriașilor săi, în sânul cărora își făcuseră loc chiar și ideile comunismului anarhic și ateu

Prin abnegație și devotament, prin muncă și os teneli necontenite, prin dragoste și răbdare, prin șezători bine întocmite și prin alte strădanii, preotul Gheorghe Pietrea din satul Lunca, isbutește să redeștepte conștiința morală a credincioșilor săi, readucând în staulul lui Hristos pe cel mai aprig semănător de anarhie din sat, pe „socialistul“ Nicolae Stănescu zis Șchiopu. Acesta din urmă este icoana sateanului nostru din preajma războiului, întors din robia rusească cu capul plin de idei nihiliste, a căror primă manifestare consta în lepădarea de biserică strămoșiască

și semănarea urei față de preotul binevestitor al înfrățirii obștești. Atmosfera căldurii de dragoste și respect, de muncă și veselie, de cinstire deosebită a țărânului nostru față de părintele lui sufletec, își găsec în această educativă broșură o reușită demonstrare în scris. De aceea o socotim ca o bună hrană duhovnicească pe seama credincioșilor noștri dela sate, cărora le lipsește, atât de mult, o literatură religio-morală, adecvată nevoilor și posibilităților lor de pricepere.

De altfel, cercul de publicații religioase și morale „Ia și citește”, care a tipărit broșura de mai sus, încă din anul 1915 când și-a luat ființă sub înțeleapta îndrumare a Părintelui Profesor I. Popescu Mălăești, a desfășurat o prodigioasă activitate în această direcțiune. Nu mai puțin de două milioane și ceva de broșuri au fost răspândite în lumea satelor noastre, aducând în casele multora lumina Evangheliei Domnului. În afară de publicarea acestor broșuri cercul scoate și o foaie săptămânală: „Duminica ortodoxă”, în care sunt publicate întotdeauna probleme de o mare actualitate. De câțiva ani însă cercul „Ia și citește” din cauza greutăților cu cari a avut de luptat și-a întrerupt publicarea broșurilor, cari deseori constituiau plăcuta lectură a liceanului nostru. Reapărând acum din nou, suntem încredințați că aduce un real folos Bisericii și neamului. Rămâne ca strădaniile acestui cerc, să fie apreciate și mai ales, cât de mult posibil, ajutate, prin răspândirea broșurilor sale în mijlocul poporului.

Arhiereul Emilian Antal Târgovișteanu. Indreptar pentru candidații cari vin la hirotonie. București 1939, pag. 16, prețul 10 lei. Prea Sfințitul arhiereu Emilian dă publicității acest indreptar, ce l-a întocmit încă acum zece ani, când P. S. Sa era duhovnicul candidaților la preoție, din Episcopia Vadului, Feleacului și Clujului, cu frumosul gând de a veni în ajutorul celor ce se pregătesc în vederea primirii sf. taine a preoției.

Sunt redată în acest indreptar toate sfințitele lucrări împreunate cu tunderea întru cetei, hirotonirea întru ipodiamon și hirotonia întru diacon și preot, menționându-se și momentele de contribuție ale candidatului la hirotonie. Utilitatea acestui „indreptar” e indiscutabilă. El umple un gol din literatura noastră bisericească, care e menit a înlătura pe viitor o parte din sbuciumul sufletec al candidatului la hirotonie, mereu muncit de întredarea „ce trebuie să facă” în cursul solemnelor slujbe, ce au loc deodată cu primirea sf. taine a preoției.

Nifon Criveanu, Episcop al Hușilor: Straja Țării. Huși 1939, pag. 40, prețul 5 lei. Cărturarul vlădică Nifon al Hușilor, după ce lămurise printr'o scrisoare pastorală, publicată nu de mult, rostul „Serviciului Social”, descrie acum în aceasta nouă lucrare rostul înaltei instituții de educație a tineretului: Straja Țării.

P. S. Sa insistă în deosebi asupra necesității colaborării bisericii în cadrul acestei instituții, precum și asupra jinitei preotului, chemat prin propria sa misiune să conlucre la această „nouă educație bazată pe vechia credință și pe tot trecutul acestei țări.” Deasemenea sunt redată în această broșură și frumoasele înfăptuiri ale Străji Țării, închinată Bisericii și familiei, tradiției, solidarității naționale, localității, sănătății, etc. cari toate au fost realizate în cei cinci ani de rodnică activitate.

Inseleam aci înfăptuirile închinată Bisericii și familiei: Biserici construite: 5; biserici reparate: 114; biserici îngrijite: 10 809; cimiffire înfrumsețate: 11.400 coruri bisericești: 7.320; bolezuri de copii mici: 1.215; troițe: 2.100.

Aceste înfăptuiri demonstrează tuturor sănătoasa îndrumare ce se dă tinerelor generații în aceasta regală instituție.

Pr. D. Tudor

Nr. 7587—1939.

Reviste :

„*Ortodoxia*” revista redactată cu multă pricepere din partea cunoscutului publicist bisericesc *Pr. Toma Chiricuță* dela Biserica Zlătari dela București, întrând într'un nou an al apariției sale, o recomandăm cu multă căldură P. C. preoții ai eparhiei noastre.

Cunoaștem hrana sufletească împărțită tot dela acest izvor prin revista „*Fântâna Darurilor*” (București VI. Calea 13 Septembrie 74, așa că noii abonați să ceară de aici orice fel de informații privitoare la apreciată revistă „*Ortodoxia*”.

Arad, 13 Noemvrie 1939.

Pentru Prea Sf. Sa Episcopul Eparhial:

Pr. Calus Turicu,

Consilier referent eparhial.

Informațiuni

Di P. Andrei ministrul Educației Naționale a spus, la sfințirea Academiei Teologice din Cluj, despre credință, următoarele:

„Credința ne întărește puterile de viață și ne face să trecem cu pași biruitori peste toate greutățile inerente vieții.

„Ce ne-a dat credința în Ardeal? Puterea de rezistență împotriva tuturor uneltirilor și furtunilor; iar în Vechiul Regat puterea de speranță. Ea a alimentat idealul întregitor de țară, iar azi tot credința ne face să sperăm nelimitat în vigoarea națiunii și în biruința ei, în ciuda tuturor vrăjmășiilor.

„Credința sacră s'a unit la noi, dealungul veacurilor, cu sentimentul național. Prin fortificarea acestei unități, vom întrece toate progresele tehnice moderne de înarmare și distrugere”.

„Cine rezistă spiritualizește, cine are forță sufletească legendară, nu poate fi doborât niciodată. Un popor care nu vrea să moară, nu moare, ci se afirmă, trăește și face istorie”.

P. S. S. Irineu Mihălcescu a fost instalat Duminică în 5 Nov. c. de mitropolit locotenent al Olteniei în catedrala „Sf. Dumitru” din Craiova.

P. S. S. Episcopul Vasile Stan al Maramureșului a obținut dela On. Ministru al Educației Naționale ca liceul „Dragoș Vodă” din Sighet să fie decretat liceu profesional al episcopiei ortodoxe de Maramureș

Examen de cvalificație cantorală. P. C. Conducători ai oficiilor parohiale sunt rugați să anunțe pe absolvenții Școalei noastre eparhiale ce cântăreți din anul școlar 1937/8 că examenul de cvalificație se va ținea în ziua de Mercuri, 20 Noemvrie a. c. orele 9 a. m. Candidații vor prezenta înainte de examen un certificat eliberat de oficiul parohial, prin care să dovedească facerea anului de practică în cântarea bisericească. Taxa de examen 200 lei.

Dr. Prof. Sextil Pușcariu, marele nostru filolog și academician, președintele Frăției Ortodoxe Române, a fost ales membru corespondent al Academiei de științe din Berlin. Distincțiunea aceasta onorează întreg românismul

Tradiția meditațiilor, inaugurate de P. S. S. Episcopului Andrei pentru intelectualii Aradului în postul Crăciunului, se continuă. Anul acesta meditațiile se vor ține de P. C. S. Părintele F. Codreanu protopopul Aradului, în sala Internatului Diecezan în fiecare Sâmbătă seara la ora 6.

Conferințele catihetice s'au ținut aproape în toate centrele protopoppești cu lecțiuni practice și cu rapoarte asupra problemei tineretului. La toate a participat ca delegat al P. S. S. Episcopului Andrei P. C. S. Părintele C. Turicu cons. ref. eparhial, care pe lângă binecuvântarea P. S. Sale, a împărtășit celor prezenți bogate îndrumări pastorale și pedagogice.

Cercul religios Radna și-a ținut ședința anuală în 12 Nov. c. la Păuliș, împreună cu adunarea „Oastei Domnului”. La Vecernie a predicat p. Gh. Crișovan-Radna despre „Viața veșnică”. P. L. Tulcan-Cladova a conferențiat despre „Păcatul uciderii de prunci” și despre frumusețea de a fi mamă. De încheiere a vorbit p. I. Chebeleu-Șoimș și Oastea a cântat mai multe cântări religioase.

Reveniri la biserică străbună în Șicula. În parohia Șicula au revenit următorii la biserică ortodoxă.

1. Florian Filimon dela gr. catolici.
2. Elena Caba, Dimitrie Sula, Paulina Feiș și Avram Șeran dela bapțiști.
3. Ioan Feiș, Dimitrie Raț, Floare Raț n. Burca, Ana Raț, Sofia Raț, Florița Raț, Ioan Raț, Lena Raț, Gheorghe Păscoi, Avram Oachiș, Elisabeta Păscoi, Ioan Onița și Maria Onița.

În parohia *Butei* a revenit dela bapțiști Maria Dobal n. Moțu dimpreună cu fca sa Maria.

La Brașov s'a hotărât, grație bunăvoinței d-lui rezident regal Alexianu, a se zidi o biserică ort. monumentală „care să perpetueze imaginea României-Mari și a sufletului românesc”. În acest scop credinciosul G. Ștefan, un modest om de bine și-a dăruit hotelul său „Ștefan cel Mare”, în valoare de 4¹/₂ milioane

Conferință catihetică. Vineri în 10 Noembrie a c. a avut loc în tractul Gurahonț conferința catihetică obișnuită.

După chemarea Duhului Sfânt din Sf. biserică preoșimea tractului s'a prezentat la școala primară unde în primul rând s'au predat 2 lecții practice: „Merele” la clasa I. de Pr. Petru Vujdea și Parabola sămănătorului de Pr. Pavel Ghilea, ambele reușite.

După aceea Pr. Protopop Constantin Lazar printr'o conferință potrivită și bine pregătită deschide ședința. Cuc. Preoși Dr. R. Popa, A. Neamțu și Gh. Cereanț își citesc lucrările despre: „Iisus Hristos și problema generațiilor tinere”.

Se fac reflecții asupra temelor cu toată bunăvoința. În fine P. C. referent cultural Caius Turicu dă directive și îndrumări de ordin catihetic preoșimei pentru cultivarea tinerelor generații, mulțumind tuturor pentru munca depusă.

Întreaga ședință a decurs într'un spirit de cordialitate și de frățească dragoste.

P. R.

Nr. 7580/1939

Ordin circular

În satele din Maramureș, înstrăinate de Biserica străbună, deodată cu înființarea Episcopiei de Sighet, au început revenirile la Biserica ortodoxă. Aceste reveniri trebuie încurajate de întreaga obște ortodoxă. Situația celor reveniți e grea. Nu au loc de închinare, nu au obiectele sfinte, nu au odăjdii, cărți de ritual, icoane. Nu au nici mijloace de a ș-le procura, fiind oameni săraci, cari își duc traiul de pe o zi pe alta cu munca palmelor. Nu au nimic înafară de bucuria revenirii, care bucurie trebuie sporită și întărită. În acest scop dispunem ca *bisericile noastre să le vină în ajutor* cu ce pot și cu ce au de prisos: *odăjdii, cărți de ritual, vase, obiecte* (cruce, rîpizi, icoane, chivoțuri, potire, cădelnițe, etc.). În fiecare biserică se găsește câte ceva, ce nu se folosește și care poate fi de folos acolo unde lipsește.

Invităm deci pe P. C. Părinți să trimită obiectele de folos și pe cari nu le mai au în uz, Consiliului Eparhial din Arad, cu destinația pentru parohiile din Maramureș, care le va trimite la destinație. Pe lângă ajutorul material, credincioșii noștri din Maramureș primesc în acest chip și o încurajare din partea Bisericii și obștei ortodoxe. Preoșii în primul rând trebuie să înțeleagă și să ajute această mișcare. Și cum nu este biserică să nu poată dona ceva, să nu se găsească preot să nu trimită sau să aducă ceva venind la Arad.

Arad, în 11 Noembrie 1939.

† Andrei,
Episcop.

Traian Ciblan,
Consilier ref. eparhial.

În Editura Librăriei Diecezane
au apărut:

Răspunsurile liturgice

(Unison)

Cum se cântă în Eparhia Aradului
Revizuite cu binecuvântarea P. S. Sale
Părintelui Episcop

Dr. Andrei Magieru

Puse pe note de

Prof. Trifon Lugojan

Formatul mare 30 lei.

Formatul mic 40 lei.

Calendarul creștinului ortodox 1940

Redactor: Prof. C. MAGIERU

Cuprins literar bogat cu clișee numeroase;
cu șematism și cu târgurile. Apărut într'o
singură ediție.

Pagini 142 — Prețul 15 lei.

Fiecare creștin e dator să-și cumpere
calendarul dela biserică.